

ΤΑ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Φίλε, τῆς νιότης σύντροφε, τὸ ἀγέρι λέει στὰ πεῦνα
 μὴν ἱστορία παθητικὴ
 κι ἀκούει στὴν ὄχτη ἀνάγεστη κι ἀνατριχιάζει ἡ λεύκα
 καὶ κλαίει δαρμένη ἀπὸ μιὰ φρίκη μυστικὴ . . .

Φίλε, στὸν κάμπο τὸν πλατὺ κυλᾶ ὁ βοριάς τὰγκάδια
 κι ὄρμᾶ κι ἀντιπερνᾶ
 κ' ἐρχέται ἀπὸ τὰπάπητα, τᾶγρια τοῦ κόσμου βάρδια
 καὶ τὰ ψηλὰ καβαλλικεύει τὰ βοννά.

Φίλε, τὰ σπίτια κλείσανε, καπνίζοννε τὰ τζάκια
 τοῦ ταπεινοῦ χωριοῦ
 μόνάχοι παραδέρνουμε στὰ ἐρημικὰ σοκάκια,
 φύλλα μὲς τᾶγριο γλέντι τοῦ καιροῦ.

Καὶ πᾶμε . . . Πέρα στὸ λευκό, μοναχικὸ σπιτάκι—
 καλόδεχτη ἀγκαλιά ! —
 προσμένει μας ἡ ζεστασιά καὶ λίγο ἀγνὸ κρασάκι
 καὶ τοῦ θαμποῦ τοῦ ὄνειρου ἡ σιγαλιά.

Δράση, 1923

Ι. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΗΣ

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

Δέντρα γύρω, νερά, κι ὄλη ἡ πλάση
 στ' ἀνθισμένο γιορτάζει πρωί,
 κ' ἡ Χαρὰ στὸ ξανθὸ τὸ γιορτάσι
 μᾶς περνᾶ, κ' εἶναι φῶς ἡ ζωή.

Τὰ σπαρμένα χωράφια γελοῦνε
 κι ὡς διαβαίνει τ' ἀγέρι ἀπαλὰ
 τὰ χορτάρια, τὰ στάρια θροοῦνε
 καὶ τ' ἀγέρι σὰν κῦμα κυλᾶ.

Βυσσινιές σάν ἀφίλητα χεῖλη
 ἔχουν δέσει τὸ νέο καρπὸ
 καὶ περνᾶμε στὸν ἥσκιό τους, φίλη,
 καὶ μοῦ λές, μυστικά : «Σ' ἀγαπῶ ! »

Σὲ κρατῶ ἀπ' τὸ χέρι. Πηδᾶμε
 τὸν γκρεμνὸ καὶ τὸ φράχτη. Γελᾶς !
 —Ταῖρι - ταῖρι βαρκοῦλες κυλᾶμε
 καὶ στ' ἀπόσκια τοῦ ὄνειρου μὲ πᾶς.

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΑΡΙΤΑΝΑ

ΤΡΙΠΡΑΚΤΗ ΚΩΜΩΔΙΑ (COMEDIE)

(ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ)

Τῆ θεατρικῇ ἐπιτυχίᾳ τῆς «Μαριτάνας» τὴν εἶδαν καὶ τὴν ὁμολόγησαν οἱ πῶς εὐσυνείδητοι τοιλάχιστο κριτικοὶ τῆς. Τὴν ἀπόδωσαν ὁμῶς, κι αὐτὴ τῆ φορὰ ὀλάκερη, στὴν Κυβέλη, στοὺς ἠθοποιούς, σὰ σκηνικὰ καὶ στὴν ἀμάθεια τοῦ Κοινοῦ. Γιὰ τὸ φτωχὸ συγγραφέα δὲν ἔμεινε τίποτα, τίποτα, ἀφεὺ τοῦ ἀρνήθησαν κι αὐτὴ ἀκόμα τῆ στοιχειώδη τέχνη νὰ μπαινοβγάξῃ φυσικὰ τὰ πρόσωπά του! Γενικὰ τὸ ἔργο κρίθηκε «κατώτερο τοῦ συγγραφέα», ἑλαφρὸ κι ἀσήμαντο ὅσο δὲν τοῦ ἐπιτρεπόταν. Ἄν τὸ περισνὸ του «Ἀνθρώπινο» ἦταν τὸ ἀνώτερό του ἔργο, ἡ φρεσινὴ του «Μαριτάνα» ἦταν τὸ χειρότερο. Ἐνας τὸν συμβούλεψε φιλικὰ νὰ μὴ ξαναγράψῃ γιὰ τὸ θέατρο. Ἄλλος τὸν ἐμάλωσε πῶς δὲν ἐντράπηκε νὰ βγῆ στὴ σκηνὴ ὅταν τὸν ἐκάλεισε τὸ Κοινὸ γιὰ νὰ τὸν χειροκροτήσῃ, (σὰ νὰ εἶπε αὐτὸς τοῦ Κοινοῦ νὰ τὸν καλέσῃ καὶ μάλιστα μὲ τὴν ἐπιμονή!) Καὶ κάποιος τὸν ἐκραύωνε πῶς ἐτόλμησε ὁ ἄθλιος νὰ παρουσιάσῃ τέτοιο ἔργο, νὰ πραγματευθῆ τέτοιο θέμα, τὴν ἐπαύριο τοῦ πολέμου καὶ τῶν συμφορῶν, περιφρονῶντας ὅλα τὰ «μεγάλὰ προβλήματα» ποὺ ὀρθῶναι μπροστὰ μας ἢ πῶς τραγικῇ τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς περιπέτεια.

Ἔτσι ὁ φτωχὸς συγγραφέας τῆς «Μαριτάνας» βρέθηκε ἀνάμεσα σὲ δυό, τί; πῶς ἀντίθετες ἐκδηλώσεις : Ἀπὸ δῶ εἶχ' ἓνα Κοινὸ, τὸ πῶς ἐκλεκτὸ Κοινὸ τῆς Ἀθήνας, ποὺ γέμιζε κάθε βράδυ τὸ θέατρο Κυβέλης καὶ παρακολουθοῦσε τὸ ἔργο μὲ τὴν πῶς ζωνερὴ προσοχὴ κι εὐχαρίστηση, καὶ χειροκροτοῦσε κάθε του πράξῃ καὶ, —σπάνιο πρᾶγμα! — δὲ σηκωνόταν νὰ φύγῃ παρ' ἀφοῦ ἄκουγε καὶ τὴν τελευταία λέξη καὶ ξανάβγαζε ἄλλη μιὰ φορὰ τοὺς ἠθοποιούς. Κι ἀπὸ κεῖ εἶχε μιὰ Κριτικὴ, πολυκέφαλὴ καὶ λυσσασμένη Ὑδρα, ποὺ σύμφωνη, ὁμόθυμη, χωρὶς μιὰ κἄν παραφρονία, —κι αὐτὸ πολὺ σπάνιο πρᾶγμα! — τὸν ἐβρίζε ἀδιάκοπα, μ' ὅλους τοὺς τρόπους καὶ 'ς ὅλους τοὺς τόνους, ὅπως πτὲ δὲν ἐβρίστηκε χριστιανὸς γιὰ ὁποιαδήποτε μαξιλαρωμένην του ἀρλούμπα, Αὐτὸ δὲν ἦταν πῶς Κριτικὴ, ἦταν Κατακραυγὴ. Κι ἐρχόνταν στιγμῆς, ποὺ ὁ φτωχὸς συγγραφέας